

Arrest

nr. 348 320 van 10 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Place Léopold 7/1
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 januari 2026.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. DELHEZ verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart een staatsburger van Georgië te zijn, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidige derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal

evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Zijn eerste verzoek verklaarde het CGVS kennelijk ongegrond gezien zijn problemen ongeloofwaardig waren. Zijn beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 299 379 van 22 december 2023.

Zijn tweede verzoek werd door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard. Hij ging niet in beroep tegen deze beslissing.

In het kader van zijn huidig verzoek verklaart verzoeker dat de problemen met L. O. nog steeds actueel zijn en hij zijn familie nog steeds lastig valt. Ter staving van zijn huidig verzoek legt hij volgende documenten voor: originele medische attesten van zijn schoonmoeder met de Franse vertaling, en een eigen medisch attest opgemaakt door Fedasil. Hij maakt gewag van audio- en videofragmenten die verband houden met zijn relaas, maar legt deze niet neer.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) het gegeven dat hij naar aanleiding van zijn huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigt en op zich niet van dien aard is om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

(ii) met betrekking tot zijn verklaring dat hij niet eerder bewijsstukken kon voorleggen door nalatigheid van zijn advocaat en/of sociaal assistent, opgemerkt moet worden dat zijn relaas niet enkel wegens het ontbreken van documenten ongeloofwaardig werd geacht, maar ook wegens de veelvuldige tegenstrijdigheden in zijn eigen verklaringen en tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote. Zijn opmerking met betrekking tot het laattijdige indienen van deze documenten kan zodoende zijn geloofwaardigheid niet herstellen en vormt geen nieuw element dat zijn kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk vergroot.

(iii) het document van Fedasil stelt dat zijn litteken ter hoogte van zijn linker knieschijf overeenkomt met de messteek die hij beschreef. Het medisch attest van zijn schoonmoeder blijkt een uitdraai van haar medisch dossier en bevat gegevens van recentere bloedonderzoeken uit 2025, en gegevens van een opname op 12.12.2024, waarbij ze op spoed binnengebracht werd met duizeligheid, bewustzijnsverlies, hevig transpireren en wazig zicht. Hij stelt dat dit een bewijs vormt van een aanval tegen zijn schoonmoeder waarvoor L. verantwoordelijk was. Dergelijke medische attesten bevatten echter weliswaar gegevens over de medische toestand en behandeling van een patiënt, maar kunnen geenszins aantonen in welke omstandigheden bepaalde verwondingen werden opgelopen, laat staan om welke redenen een persoon zou zijn verwond door anderen. De attesten kunnen zijn ongeloofwaardigheid zodoende niet herstellen en vormen geen nieuw element dat zijn kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk vergroot.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoeker heeft aangebracht in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de

orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

De Raad merkt verder op dat overeenkomstig artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient te worden nagegaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij “de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”, m.a.w. of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. Dat elementen nieuw zijn in die zin dat ze nooit eerder werden aangebracht, volstaat dus geenszins (an sich), aangezien het moet gaan om nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming in de zin van voormelde artikelen aanzienlijk vergroten. De commissaris-generaal heeft onderzocht, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, wat in casu niet het geval is in het kader van zijn huidig verzoek. Bijgevolg kon de commissaris-generaal zijn verzoek onontvankelijk verklaren.

De Raad wijst er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

8. De Raad merkt op dat de beoordeling van de bewijswaarde van de voorgelegde stukken tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal en van deze Raad behoort. De commissaris-generaal en deze Raad dienen niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten.

In tegenstelling tot wat verzoeker op algemene en weinig of niet ernstige wijze voorhoudt, wordt er door de commissaris-generaal weldegelijk een onderzoek gevoerd naar en rekening gehouden met de door hem in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming aangebrachte documenten, zoals blijkt uit de vaststellingen in de bestreden beslissing waar de Raad zich bij aansluit.

Door te volharden in de bewijswaarde van zijn voorgelegde documenten, te verwijzen naar de inhoud ervan, aan te halen dat deze de geloofwaardigheid van zijn angsten bevestigen, met name het actuele karakter ervan en de verwondingen die zijn schoonmoeder als gevolg van de agressie heeft opgelopen, en te stellen dat verweerder deze niet zomaar terzijde kan schuiven op grond van het feit dat ze betrekking hebben op feiten die niet geloofwaardig zijn bevonden, brengt hij geen dwingende argumenten of concrete gegevens bij die een ander licht werpen op de vaststellingen uit de bestreden beslissing omtrent zijn voorgelegde documenten en slaagt er niet in om deze te ontkrachten.

9. Waar verzoeker stelt dat hij geen bescherming kan inroepen in zijn land van herkomst, merkt de Raad op dat gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde problemen een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is.

Een loutere verwijzing naar algemene informatie omtrent de situatie in Georgië volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

10. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Georgië actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van hem geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

11. Waar verzoeker stelt: “Dat de tegenpartij bovendien erop wijst dat het eerste verzoek van verzoeker ongegrond was verklaard omdat Georgië destijds als een veilig land van herkomst beschouwd werd. Dat dit momenteel echter geenszins het geval is, aangezien de situatie in Georgië ingrijpend veranderd is, waardoor

Georgië sindsdien niet meer op de lijst van veilige landen van herkomst staat.”, wijst de Raad op hetgeen werd vastgesteld (in de beschikking waarnaar verwezen wordt) in het arrest nr. 299 379 van 22 december 2023, in het kader van de beroepsprocedure bij de Raad tijdens zijn eerste verzoek:

“1. Verzoeker, B. N. en verzoekster T. K., dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 28 februari 2023 waarbij de verzoeken om internationale bescherming worden onderzocht en behandeld met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet en waarbij de verzoeken kennelijk ongegrond worden verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van voormelde wet.

2. Bij het ten tijde van de bestreden beslissingen geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst. Echter, in het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, gepubliceerd op 10 juli 2023 in het Belgisch Staatsblad, werd Georgië niet meer opgenomen in de lijst van veilige landen. In het verslag aan de Koning wordt gemotiveerd dat: “Wat betreft Georgië wordt het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gevolgd en niet het advies van de FOD Buitenlandse zaken.”

Aldus bestaat de wettelijke grondslag van de bestreden beslissingen niet meer.

3. Dit gegeven op zich volstaat niet om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad immers over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Doordat Georgië niet meer in het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst wordt vermeld, moet de Raad nagaan of verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In casu lijkt het rechtsplegingsdossier voldoende gegevens te bevatten om tot zulke beoordeling over te gaan, met inachtneming van de rechten van verdediging.”

Daarnaast merkt de Raad nog op dat het feit dat Georgië op heden niet meer wordt beschouwd als een veilig land van herkomst, dit niet wegneemt dat verzoeker zijn nood aan internationale bescherming nog steeds in concreto aannemelijk moet maken, waar hij echter in gebreke blijft.

12. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 20 maart 2026 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker meent dat er bij zijn huidige, derde beschermingsverzoek wel degelijk nieuwe feiten aan de orde zijn die dit verzoek rechtvaardigen. Hij verwijst hierbij naar de problemen die zijn moeder in Georgië ervaart en stelt dat het conflict met [L.O.] waarin zijn familieleden zijn verwikkeld en de problemen die zij hierdoor ondervinden nog steeds actueel zijn. Verder duiden de medische attesten die hij heeft bijgebracht op een bijzondere kwetsbaarheid in zijn hoofd en zijn de vaststellingen in verband met de letsels die hij heeft opgelopen consistent met zijn verklaringen. Tot slot wijst verzoeker op de huidige situatie in Georgië: er heerst een antiwesters klimaat, zodat hij in geval van terugkeer wegens zijn verblijf in België negatief zal worden gepercipieerd en niet zal kunnen rekenen op overheidsbescherming. Besluitend stelt verzoeker dat er aanleiding toe bestaat zijn huidige verzoek onmiddellijk ontvankelijk te verklaren.”

5. Met voormeld betoog brengt verzoeker geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 13 januari 2026.

5.1. Verzoeker volhardt in eerder afgelegde verklaringen waar hij ter zitting herhaalt dat het conflict met L.O. waarin zijn familieleden zijn verwikkeld en de problemen die zij hierdoor ondervinden nog steeds actueel zijn. In het kader van zijn eerste beschermingsverzoek werd reeds geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan deze voorgehouden bedreigingen door L.O. wegens de veelvuldige tegenstrijdigheden in zijn eigen verklaringen en tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote. Zijn beschermingsverzoek werd dan ook als kennelijk ongegrond beschouwd. Het beroep hiertegen werd door de Raad verworpen in arrest nr. 299 379 van 22 december 2023. Zijn tweede beschermingsverzoek werd door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Verzoeker tekende tegen deze beslissing geen beroep aan.

De Raad herinnert eraan dat het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, beperkt moet blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad mag aldus niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval dus beperkt tot de beoordeling van de in het huidige verzoek aangehaalde nieuwe elementen.

De Raad herinnert er verder aan dat de voorgelegde elementen niet enkel ‘nieuw’ moeten zijn maar ook de kans aanzienlijk groter moeten maken dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor internationale bescherming. Het louter ‘nieuw’ zijn, volstaat dus niet opdat een volgend beschermingsverzoek in toepassing van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard.

Door heden louter eerder afgelegde verklaringen te herhalen en hierop voort te borduren, slaagt verzoeker er niet in om de eerdere beoordeling van het CGVS en de Raad om te buigen, met name dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden bedreigingen door L.O.

5.2. Verzoeker verwijst ter zitting nog naar de medische attesten die hij in het kader van zijn huidig derde beschermingsverzoek heeft bijgebracht. De commissaris-generaal motiveert hierover terdege: *“Met betrekking tot uw medische documenten (document Fedasil, attest schoonmoeder) moet het volgende worden opgemerkt. Het document van Fedasil, met de vaststelling van uw litteken, stelt dat uw litteken ter hoogte van uw linker knieschijf overeenkomt met de messteek die u beschreef. Het medische attest van uw schoonmoeder blijkt een uitdraai van haar medisch dossier en bevat gegevens van recentere bloedonderzoeken uit 2025, en gegevens van een opname op 12.12.2024, waarbij ze op spoed binnengebracht werd met duizeligheid, bewustzijnsverlies, hevig transpireren en wazig zicht. U stelt dat dit een bewijs vormt van een aanval tegen uw schoonmoeder waarvoor [L.] verantwoordelijk was. Dergelijke medische attesten bevatten echter weliswaar gegevens over de medische toestand en behandeling van een patiënt, maar kunnen geenszins aantonen in welke omstandigheden bepaalde verwondingen werden opgelopen, laat staan om welke redenen een persoon zou zijn verwond door anderen. Bovendien moet in het algemeen opgemerkt worden dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegeschreven indien ze een geloofwaardig relaas ondersteunen, wat hier geenszins het geval is. De attesten kunnen uw ongeloofwaardigheid zodoende niet herstellen en vormen geen nieuw element dat uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk vergroot.”*

Verzoeker benadrukt ter zitting dat de vaststellingen in verband met de letsels die hij heeft opgelopen consistent zijn met zijn verklaringen. Het document van Fedasil betreft een medisch rapport dat werd opgesteld door een arts op 23 januari 2023. In dit attest wordt een litteken vastgesteld en wordt tevens gesteld dat het vastgestelde litteken van verzoeker ter hoogte van zijn linker knieschijf overeenkomt met verzoekers uitleg dat dit litteken te wijten is aan een messteek die perpendiculair aan zijn dijbeen werd ingebracht. Uit de inhoud van het attest blijkt voorts duidelijk dat de arts zich voor wat betreft de gesuggereerde/beweerde oorzaak en omstandigheden van verzoekers letsel, louter en alleen heeft gebaseerd op de verklaringen van verzoeker: *“De patiënt zegt dat dit litteken te wijten is aan een messteek die perpendiculair aan zijn dijbeen werd ingebracht. (...) Deze messteek zou kaderen in bedreigingen gericht naar zijn persoon toe en zou doelbewust zijn aangebracht geweest.”* Het loutere gegeven dat in het attest wordt gesteld dat het klinisch onderzoek van het litteken overeenkomt met het verhaal van de patiënt, met name dat het litteken is te wijten aan een perpendiculair ingebrachte messteek, maakt nog niet dat verzoekers verklaringen over de omstandigheden waarin en de redenen waarom deze messteek werd toegebracht als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Verder wordt nergens gesteld dat dit litteken uitsluitend door een messteek kan zijn veroorzaakt, zodat niet kan worden uitgesloten dat er andere oorzaken kunnen zijn voor verzoekers letsel. Overigens kan een arts in medische attesten zelf geen uitspraak doen over de precieze feitelijke omstandigheden, redenen en de context waarin letsels werden opgelopen. Het medisch attest toont op zich dus niet aan dat verzoeker in 2016 een messteek werd toegebracht in de door hem verklaarde omstandigheden, met name tijdens zijn ontvoering door L.O. en zijn entourage. Kortom, het attest toont op zich niet aan dat het opgelopen letsel is toe te schrijven aan de voorgehouden mishandelingen waarvoor L.O. verantwoordelijk zou zijn. Het medisch attest bevestigt enkel dat verzoeker een litteken heeft dat veroorzaakt kan zijn door een perpendiculair ingebrachte messteek. De verwerende partij stelt bijgevolg terecht in de bestreden beslissing: *“Dergelijke medische attesten bevatten echter weliswaar gegevens over de medische toestand en behandeling van een patiënt, maar kunnen geenszins aantonen in welke omstandigheden bepaalde verwondingen werden opgelopen, laat staan om welke redenen een persoon zou zijn verwond door anderen.”*

Gelet op al deze elementen, oordeelt de Raad dat aan dit medisch attest in casu slechts een beperkt gewicht kan worden gegeven en het aldus geen sterke aanwijzing vormt dat verzoekers verwondingen werden opgelopen in de door hem voorgehouden omstandigheden.

Dit attest kan verder niet als alleenstaand worden gezien binnen dit derde beschermingsverzoek, maar maakt deel uit van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Wanneer het beperkte gewicht van het medische attest wordt gezien in samenhang met verzoekers verklaringen die worden gekenmerkt door een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid, kan de Raad niet anders dan besluiten dat verzoeker in dit geval niet aannemelijk maakt dat zijn letsels zouden zijn opgelopen in de door hem beschreven context en omstandigheden, met name tijdens zijn ontvoering door L.O. en diens entourage. Het attest is daarom niet van die aard om een ander licht te werpen op de eerdere bevindingen inzake verzoekers verklaringen die geen blijk geven van een geloofwaardig vluchtrelaas en iedere positieve overtuigingskracht missen. Het attest kan bijgevolg niet worden beschouwd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

5.3. Verzoeker stelt ter zitting nog dat de door hem bijgebrachte medische attesten duiden op een bijzondere kwetsbaarheid in zijn hoofd. Verder wijst hij op de huidige situatie in Georgië waar een antiwesters klimaat heerst zodat hij in geval van terugkeer wegens zijn verblijf in België negatief zal worden gepercipieerd. Verzoeker heeft deze argumenten, met name een bijzondere kwetsbaarheid alsook een vrees bij terugkeer wegens zijn verblijf in België, echter nooit eerder ter sprake gebracht en evenmin in zijn verzoekschrift aangebracht. De Raad beklemtoont dat een verzoek tot horen er niet toe strekt om

onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft immers uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat wie daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt. De Raad herinnert aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan deze die in het verzoekschrift zijn uiteengezet. Verzoeker laat verder na aan te tonen dat hij deze middelen en argumenten niet eerder kon ontwikkelen in zijn inleidend verzoekschrift. Verzoeker formuleert tijdens zijn betoog ter terechtzitting een nieuw middel en argumentatie tegen de bestreden beslissing, wat, gelet op hogervermeld doel van de vraag tot horen, bijgevolg laattijdig en niet ontvankelijk is, daar verzoeker dit niet eerder aanhaalde in het verzoekschrift hoewel hij daartoe de mogelijkheid had en hij minstens het tegendeel niet aantoonde.

Waar verzoeker andermaal verwijst naar de algemene situatie in Georgië alsook betoogt dat hij geen beroep kan doen op overheidsbescherming, verwijst de Raad op zijn beurt naar wat hierover reeds in punt 9 van de beschikking werd gesteld: *“Waar verzoeker stelt dat hij geen bescherming kan inroepen in zijn land van herkomst, merkt de Raad op dat gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde problemen een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is.*

Een loutere verwijzing naar algemene informatie omtrent de situatie in Georgië volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).”

Door ter zitting louter te stellen dat er een antiwesters klimaat heerst, brengt verzoeker geen valabele elementen aan in die zin, nu hij nalaat om dit algemeen en vaag betoog op zijn eigen specifieke situatie te betrekken. Met een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Georgië en de recente ontwikkelingen aldaar, zonder deze in concreto te betrekken op zijn persoon, slaagt verzoeker er verder ook niet in een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in concreto aannemelijk te maken. Verzoeker moet nog steeds aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat niet ipso facto kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., pt. 49). Een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dient in concreto aannemelijk te worden gemaakt en verzoeker blijft hiertoe in gebreke, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. Verder, zoals gedeut in punt 10 van de beschikking, blijkt uit niets dat er heden in Georgië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5.4. Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan wat in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Bijgevolg brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO